

Sygn. akt III Ca 1752/14, III Ca 1753/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędziowie: SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2015 r. na rozprawie sprawy

z wniosku F. K.

z udziałem Funduszu (...) Spółki Akcyjnej w K., Gminy T. i E. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie

na skutek apelacji uczestniczki postępowania Funduszu (...) Spółki Akcyjnej w K. oraz uczestniczki postępowania Gminy T.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt I Ns 1276/10

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w punktach 1 i 2 o tyle tylko, że stwierdzić nabycie prawa własności nieruchomości określonych w tych punktach z dniem 1 stycznia 2009r.;

2. oddalić obie apelacje w pozostałym zakresie;

3. zasądzić na rzecz wnioskodawcy F. K. tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego:

a) od uczestniczki postępowania Funduszu (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 900 (dziewięćset) złotych;

b) od uczestniczki postępowania Gminy T. kwotę 600 (sześćset) złotych.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Wnioskodawca F. K. wniósł o stwierdzenie, że z dniem 2 października 2008r. nabył na własność przez zasiedzenie nieruchomość rolną położoną w T. stanowiącą działkę nr (...) mapa 1 d.2 S. o powierzchni 71121 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach założona jest księga wieczysta KW nr (...) na rzecz Funduszu (...) S.A. w K., a także nieruchomość rolną położoną w T. stanowiącą działki nr (...) mapa 1 o powierzchni 13230 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach założona jest księga wieczysta KW nr (...) na rzecz Gminy T..

Pismem z dnia 4 kwietnia 2011r. pełnomocnik wnioskodawcy sprostował wniosek wnosząc o stwierdzenie, że wnioskodawca z dniem 2.10.2008r. nabył na własność przez zasiedzenie nieruchomości rolną położoną w T. stanowiącą część działki nr (...) mapa 1 d. S. o pow. 1.8770 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach założona jest księga wieczysta KW nr (...) na rzecz Funduszu (...) S.A. w K., a także nieruchomości rolną położoną w T. stanowiącą działkę (...) mapa 1 o powierzchni 0,5870 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach założona jest księga wieczysta KW nr (...) na rzecz Gminy T..

W odpowiedzi na wniosek uczestnik Funduszu (...) S.A. w K. wniósł o oddalenie w całości wniosku o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...) mapa 1d. S., dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) w drodze zasiedzenia.

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 12 marca 2014r. stwierdził, że F. K., syn J. i H. oraz E. K. zd. J. córka W. i K. na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej nabyli z dniem 2 października 2005r. przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonej w T. oznaczonej jako działka (...) mapa 1 o powierzchni 0,5870 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach założona jest księga wieczysta KW nr (...) oraz, że w tym samym dniu i na tej samej zasadzie nabyli z dniem 2 października 2005r. przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonej w T. oznaczonej jako działka (...) o powierzchni 1,877 ha, przedstawionej na mapie ewidencyjnej sporządzonej przez biegłego sądowego geodetę J. S. w dniu 31 grudnia 2012r. (którą uczynił integralną częścią postanowienia) dla której w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach założona jest księga wieczysta KW nr (...). Nadto zasądził od uczestników Funduszu (...) Spółki Akcyjnej w K. i Gminy T. solidarnie na rzecz wnioskodawcy F. K. kwotę 2.817 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazała pobrać od uczestników Funduszu (...) Spółki Akcyjnej w K. i Gminy T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach kwoty po 2.112,82 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że nieruchomości położona w T. stanowiąca działkę o numerze (...) o powierzchni 1,877 ha przedstawiona na mapie ewidencyjnej sporządzonej przez biegłego sądowego J. S. w dniu 31 grudnia 2012r. Stanowi ona część nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), zgodnie z zapisami której jako jej właściciel figuruje Fundusz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.. Działka objęta wnioskiem jest fragmentem działki numer (...) o powierzchni 7,1121 ha.

Nieruchomość położona w T. stanowiąca działkę o numerze (...) o powierzchni 0,587 ha, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), zgodnie z zapisami której jako jej właściciel figuruje Gmina T..

Zarówno nieruchomości stanowiąca działkę o numerze (...) jak i nieruchomości stanowiąca działkę o numerze (...) znajdowały się w posiadaniu poprzedników prawnych wnioskodawcy F. K., tj. jego rodziców, a wcześniej dziadków od 1917 roku. W 1978 roku wnioskodawca F. K. po skończeniu szkoły – technikum rolniczego objął w posiadanie obydwie nieruchomości, stanowiące część przekazanego mu przez rodziców gospodarstwa rolnego, na których od tego czasu prowadził działalność rolniczą, polegającą na sianiu i sadzeniu, z której się utrzymywał. (...) te stanowiły część gospodarstwa wnioskodawcy, które nie było ogrodzone. Od posiadanej nieruchomości wnioskodawca opłacał podatek od nieruchomości zgodnie z nakazem płatniczym za powierzchnię 10 ha, na którym nie były wyszczególnione poszczególne numery działek. Na nieruchomości były zboża, ziemniaki oraz uprawy wieloletnie jak kończyna i lucerna, czasem służyła również do wypasu zwierząt hodowlanych, gdy jako poplon pościerniskowy była tam saradela.

Wnioskodawca pracował i nadal pracuje osobiście na nieruchomości, w poprzednich latach zarówno on jak i wcześniej jego ojciec korzystali z pomocy innych osób – głównie sąsiadów i członków rodziny, w tym między innymi szwagra M. T., kuzyna J. W. (1), jednakże odkąd w pracy korzysta z kombajnu pracuje na nieruchomości sam wraz z synem. Wnioskodawca pobierał pożytki z nieruchomości w postaci plonów, które częściowo wykorzystywał jako karma dla zwierząt a częściowo.

Od czasu objęcia przez wnioskodawcę przedmiotowych nieruchomości w posiadanie nikt nie sprzeciwiał się temu posiadaniu. Natomiast sam wnioskodawca nigdy nie sprawdził, czy posiada tytuł własności na całą nieruchomość, którą uprawia, mimo iż obsiewał łącznie pole o powierzchni ponad 1/5 większą niż wynikająca z nakazu płacniczego. Dopiero kiedy zaczął ubiegać się o dopłaty unijne do rolnictwa w toku postępowania zorientował się, że nie posiada tytułu własności do przedmiotowych nieruchomości. W latach 2002-2004 toczyło się co prawda postępowanie rozgraniczeniowe z jego udziałem z wniosku Funduszu (...) S.A. w K. dotyczące ustalenia przebiegu granic dla działek o numerach (...) między innymi z działką o nr (...) stanowiącą własność F. K.. Protokół graniczny sporządził geodeta H. H.. W toku postępowania okazał on wnioskodawcy F. K. jedynie punkty graniczne, które go dotyczyły, czyli ograniczające jego nieruchomość stanowiącą działkę o numerze (...) od pozostałych gruntów.

Podatek rolny za nieruchomość stanowiącą działkę (...) w latach 2003-2005, 2007, 2009-2011 opłacany był przez uczestnika Fundusz (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w K..

W dniu 2 kwietnia 2007r. uczestnik Fundusz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. zawarł z H. G. umowę dzierżawy nieruchomości oznaczonej jako działka o numerze (...) o powierzchni 7 ha 1121 m² na czas nieokreślony. Dzierżawcy została okazana nieruchomość stanowiąca wówczas nieużytek, bez wskazania konkretnych punktów granicznych i od tego czasu uprawiał on nieruchomość nieprzerwanie przez kolejne lata siejąc co roku zboże, w stałych granicach. W chwili gdy obejmował nieruchomość w posiadanie w 2007r. wnioskodawca wykonał już prace rolne na posiadanym przez siebie gruncie w tym na działce oznaczonej numerem (...). Początkowo H. G. był przekonany, że uprawia całość nieruchomości stanowiącej przedmiot umowy dzierżawy, czyli całą działkę o numerze (...), jednakże z uwagi na czas jaki zajmowały mu prace na nieruchomości zaczął nabierać podejrzeń, co do rzeczywistej powierzchni uprawianej nieruchomości, a w konsekwencji po otrzymaniu wezwania z Sądu w niniejszej sprawie zorientował się, że nie posiada całej nieruchomości stanowiącej przedmiot umowy. Od czasu zawarcia umowy dzierżawy widuje on na sąsiedniej nieruchomości w stosunku do uprawianej przez siebie wnioskodawcą uprawiającego rolę. H. G. nie żądał od wnioskodawcy wydania brakującej części gruntu.

F. K. i E. K. pozostają w związku małżeńskim, który zawarty został w dniu 21 kwietnia 1988r. i w którym obowiązuje ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy wskazał, że art. 172 k.c. określa przesłanki nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Łącznym warunkiem jest upływ oznaczonego przez ustawę terminu nieprzerwanego posiadania samoistnego, a długość tego terminu zależy od dobrej lub złej wiary w chwili nabycia posiadania.

Analizując te przesłanki, Sąd Rejonowy uznał, że nie ulega wątpliwości, iż F. i E. małżonkowie K. zrealizowali stanowiące przez ustawodawcę przesłanki umożliwiające stwierdzenie, że nabyli przez zasiedzenie własność nieruchomości opisanych jako działki numer (...) z upływem okresu posiadania w złej wierze. W ocenie Sądu analiza zebranych w sprawie dowodów jednoznacznie wskazuje, że w posiadanie działek objętych wnioskiem F. K. wszedł w 1978 roku. Wszedł on w posiadanie przedmiotowych nieruchomości stanowiących część większego gospodarstwa rolnego, które zostało mu przekazane przez rodziców po ukończeniu przez niego technikum rolniczego.

Zdaniem Sądu niepodważalną w niniejszej sprawie jest konkluzja, że małżonkowie K. zrealizowali swym zachowaniem przesłanki z art. 172 k.c. pozwalające stwierdzić, że nabyli przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości oznaczonej jako działki numer (...). Zarówno faktyczne władztwo wykonywane przez nich w stosunku do przedmiotowej nieruchomości, jak i wola jej posiadania dla siebie manifestowana otoczeniu zostały, bowiem wykazane ponad wszelką wątpliwość.

Zdaniem Sądu, jako początek objęcia w posiadanie działek numer (...) należało oznaczyć dzień 31 grudnia 1978 roku, gdyż wnioskodawca, ani świadkowie nie wskazywali konkretnej daty dziennej objęcia nieruchomości w posiadanie, a jedynie okoliczność ukończenia przez wnioskodawcę szkoły w 1978r., zatem najpóźniej był to dzień 31 grudnia 1978r.

Sąd wskazał, że wobec tego, że w 1978r. obydwie nieruchomości pozostawały we własności Skarbu Państwa, wyłączone na mocy obowiązującego wtedy art. 177 k.c., było ich zasiedzenie. Termin zasiedzenia mógł rozpocząć swój bieg dopiero od 1 października 1990r., i zgodnie z przepisem art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, uległ skróceniu do 15 lat, a zatem upłynął z dniem 2 października 2005r.

W chwili objęcia przedmiotowej działki w posiadanie samoistne F. K. pozostawał w złej wierze, albowiem stan prawny przedmiotowych nieruchomości, dla których prowadzone były księgi wieczyste nie był mu znany na skutek niedbalstwa.

W ocenie Sądu w okresie biegu terminu nie doszło do jego przerwania na skutek wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego, gdyż małżonkowie K. byli co prawda uczestnikami tego postępowania jednakże ich udział w tym postępowaniu dotyczył rozgraniczenia należącej do nich nieruchomości oznaczonej jako działka numer (...) z nieruchomościami uczestnika Funduszu (...) S.A. stanowiącą ówczesną działkę numer (...).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wnieśli uczestnicy.

Gmina T. zarzuciła nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego polegającego, na przyjęciu, że wnioskodawca posiada nieprzerwanie jako posiadacz samoistny od ponad 30 lat nieruchomość stanowiąca rolną położoną w T. stanowiącą działkę o numerze (...) o powierzchni 0,587 ha, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...) na rzecz Gminy T., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, ażeby wnioskodawca prowadził produkcję rolną na własny użytek w ramach swojego gospodarstwa rolnego, dokładnie na nieruchomości stanowiącej własność Gminy T., będącej przedmiotem wniosku, a także nie wskazuje daty objęcia nieruchomości przez wnioskodawcę w posiadanie samoistne. Nadto zarzucił naruszenie przepisu prawa procesowego, a to art. 232 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że wnioskodawca posiada nieprzerwanie jako posiadacz samoistny od ponad 30 lat nieruchomość stanowiąca rolną położoną w T. stanowiącą działkę o numerze (...) o powierzchni 0,587 ha, dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...) na rzecz Gminy T., w sytuacji, gdy wnioskodawca nie przedstawił w istocie dowodów dla stwierdzenia faktu w postaci prowadzenia produkcji rolnej na własny użytek w ramach swojego gospodarstwa rolnego, dokładnie na nieruchomości stanowiącej własność gminy T., będącej przedmiotem wniosku.

Na tych podstawach wniósł o zmianę postanowienia poprzez oddalenie wniosku w zaskarżonej części oraz zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawcy kosztów postępowania za I i II instancję według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Uczestnik postępowania Fundusz (...) S.A. w K. zaskarżył postanowienie w zakresie punktu 2 -4 zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 172 § 2 k.c. polegające na jego wadliwym zastosowaniu, a w konsekwencji przyjęciu, iż upłynął termin zasiedzenia, w którym doszło do zasiedzenia działki o nr (...), podczas gdy prawidłowe zastosowanie tego przepisu nakazuje jedynie ewentualne przyjęcie, że F. K. był samoistnym posiadaczem działki o nr (...) najwyżej do 2004r., czyli do roku, w którym zakończone zostało postępowanie rozgraniczające oraz wydano decyzję rozgraniczeniową przez Burmistrza Miasta T. z dnia 14 kwietnia 2004r., która ostatecznie ustaliła granicę pomiędzy działką wnioskodawcy, a działką należącą do uczestnika; art. 60 k.c. w związku z art. 65 § 1 k.c. polegające na dokonaniu wykładni oświadczenia woli wnioskodawcy, tj. całkowitego uznania przez F. K. wyników postępowania rozgraniczeniowego dotyczącego działki o nr (...) wchodzącej w skład działki (...) i braku zaskarżenia decyzji rozgraniczeniowej do Sądu, pomimo przysługującego mu w tym zakresie uprawnienia, art. 140 k.c. polegające na jego niezastosowaniu, a w konsekwencji brak uwzględnienia okoliczności, iż uczestnik postępowania na przedmiotowej działce o nr (...) wykonywał prawa właściciela, art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w związku z art. 29 ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne polegające na jego niezastosowaniu, a w konsekwencji braku

uznania, iż wnioszek uczestnika postępowania ad. 1 o wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego dotyczącego działek o numerach ewidencyjnych (...) składających się następnie jako całość na działkę o nr (...), przeprowadzonego przez Burmistrza Miasta T., przerwał bieg terminu zasiedzenia nieruchomości, stanowiącej działkę o nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...),

Nadto zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. polegające na:

a) naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, a to ocenę niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, poprzez uznanie, iż

- ogólny schemat zdarzeń przedstawianych przez świadków M. T., J. W. (1) i H. G. był taki sam, podczas gdy schemat zdarzeń przedstawianych w zeznaniach M. T. i J. W. (1), nie było tożsamy ze schematem zdarzeń przedstawianych przez H. G.;

- określenie daty początkowej posiadania przez F. K. spornej działki o nr (...) wskazują, w sposób niebudzący wątpliwości na podstawie zeznań świadków M. T. i J. W. (1), podczas gdy wspomniana data, w żaden sposób nie wynika z zeznań złożonych przez powyższych świadków;

- w świetle zebranych dowodów, niewątpliwym jest „terytorialny” zakres posiadania przez F. K. spornej działki, podczas gdy z zeznań świadków W. K., M. T. i J. W. (2) oraz dowodów w postaci dokumentów, niemożliwym jest ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości, iż wnioskodawca był posiadaczem działki o nr (...);

- wnioskodawca uprawiał działkę o nr (...) i pobierał z niej plony, w konsekwencji czego był jej posiadaczem, podczas gdy w świetle zebranego materiału dowodowego, w szczególności z odpisu księgi wieczystej Nr KW (...), protokołu granicznego sporządzonego przez geodetę H. H. wynika, iż niemożliwym jest uprawa na wskazanej działce z uwagi na to, iż działka o nr (...) to grunty zakrzewione, zadrzewione, na których znajdują się naturalne skarpy, zajeżdżone drogi polne, a także faktu, że z zeznań W. K. wynika, że przedmiotowa działka nie była uprawiana;

b) braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w konsekwencji niezgodne ze stanem faktycznym uznanie, iż wnioskodawca był posiadaczem działki o nr (...) w złej wierze przez wymagany prawem okres uprawniający go do nabycia tej działki w drodze zasiedzenia, podczas gdy wszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego, nie pozwala, w sposób niebudzący wątpliwości, na wyciągnięcie takich wniosków, zarówno co do daty objęcia działki o nr (...) w posiadanie, jak również samej fizycznej możliwości objęcia ww. działki i korzystanie z niej w sposób wskazany przez F. K. we wniosku o stwierdzenie zasiedzenia,

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia (w zaskarżonym zakresie) poprzez oddalenie wniosku oraz zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawcy kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawcy kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o ich oddalenie oraz zasądzenie od uczestników na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie wnioskodawcy w oparciu o przytoczone podstawy prawne, jak również w prawidłowy sposób ustalił niezbędne przesłanki zasiedzenia. Poczynione ustalenia faktyczne również zasługują na uwzględnienie i mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przewidziane w art. 233 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych

środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Sąd Okręgowy uznał, że poczyniona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, opowiadała wskazanym wymogom, a w szczególności, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstaw do przyjęcia przez ten sąd wskazanych powyżej ustaleń faktyczny. Pomimo, iż zarzuty uczestnika postępowania co do „wadliwości” zeznań świadków M. T., J. W. (1) i H. G. były częściowo uzasadnione, to jednak uczestnik postępowania pominął, że protokół z wizji lokalnej przeprowadzonej 12 maja 2011r. (k. 190-192), podczas którego świadkowie M. T. i J. W. (1) w sposób jednoznaczny, potwierdzili zakres i powierzchnię zasiadywanej przez wnioskodawcę nieruchomości.

Również zeznania świadka H. G. będącego dzierżawcą części przedmiotowej nieruchomości potwierdziły okoliczność, że teren ten był wykorzystywany rolniczo w czasokresie poprzedzającym działania rolnicze tego świadka.

Nadto zeznania tego świadka potwierdzają również okoliczność, że po przeprowadzeniu postępowania rozgraniczeniowego, uczestnik postępowania Fundusz (...) S.A. w K. nie podjął działań wykazujących na realizację przez niego uprawnień właścicielskich, a tym samym przerwania samoistnego posiadania wnioskodawcy.

Zwrócić należy uwagę, że kwestią tą zajmował się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 lutego 1987r. (III CZP 104/86), wskazując, że wniosek właściciela nieruchomości o jej rozgraniczenie nie przerywa biegu zasiedzenia w stosunku do samoistnego posiadacza tej nieruchomości.

Ze wskazanych powyżej względów należało uznać, że w ustalonym stanie faktycznym wnioskodawca wykazał przesłanki do zasiedzenia nieruchomości opisanej zaskarżonym postanowieniem, natomiast działania podjęte przez uczestnika postępowania Fundusz (...) S.A. w K. nie doprowadziło do przerwania biegu zasiedzenia stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Z tych względów podnoszone zarzuty naruszenia prawa procesowego, jak również prawa materialnego nie mogły odnieść skutku.

Sąd Okręgowy nie podziela jedynie ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w przedmiocie daty zasiedzenia. Zwrócić należy, że z dniem 1 października 1990r. na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny został uchylony art. 177 k.c., który wykluczał nabycie własności przez zasiedzenie nieruchomości stanowiącej własność państwową. Zgodnie z art. 10 tej ustawy, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Z brzmienia tego przepisu wynika, że termin zasiedzenia w złej wierze ulegał nie obniżeniu o połowę, ale jedynie

skróceniu o czas posiadania nieruchomości, której zasiedzenie na podstawie art. 177 k.c. było wyłączone, przy czym czas ten mógł zostać skrócony nie więcej niż o połowę. Uwzględniając, zatem, że wnioskodawca wszedł w posiadanie najpóźniej 31 grudnia 1978r., należało uznać, że okres tego posiadania (który nastąpił przed dniem 1 października 1990r.) wpływał na skróceniu 30 letniego okresu zasiedzenia, a zatem zasiedzenie nastąpiło z dniem 1 stycznia 2009r.

Z tych względów zaskarżone postanowienie podlegało zmianie w zakresie wskazanym w punkcie 1 orzeczenia na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., natomiast w pozostałym zakresie obie apelacje podlegały oddaleniu po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Uznając przy tym sprzeczność interesów uczestników postępowania z interesem wnioskodawcy, Sąd Okręgowy uznał za zasadne zastosowanie art. 520 § 3 k.p.c. i włożył na uczestników postępowania obowiązek zwrotu wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego.

Koszty te zostały ustalone w oparciu o § 13 ust. 1 pkt 1 i § 8 pkt 1 w związku z § 6 pkt 5 i 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

SSR (del.) Marcin Rak SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda